

Слава Жовтню!

ПРОЛІТАРИ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX
№ 135 (991)

ЧЕТВЕР

7 Листопада 1968 р.
Ціна 2 коп.

Георгій ШЕВЧЕНКО

ІЛІЧЕВИЙ ЗАСІВ

Ходить Жовтень по нашому місту
В прапорах і стрічках червоних,
У кленово-гарячій пам'яті,
В оркестровому передзвоні.

Жовтню, Жовтню, —
Бенгежна радосте!
Все святкове, усе величне!
Жовтню, Жовтню, —
Дитя Петрограда,
Легендарний витязю!

Скільки мріялось-перемріялось,
Скільки падало, оновлялось, —
Ми ж бо юністю злеті міряли,
Ми ж і мертвими піднімалися,
Напівбосі і напівголі,
Виростали ми працюючими,
Гартувалися в комсомолі.

Ми рівнялись на Партію завше,
В нас із нею чуття єдині;
Іллічевим квітуєм засівом
В соцієтній своїй країні.

Нам ніколи в житті не тліти,
Нам у Всесвіт шляхи прокладати,
Почали ще ж одне пістоліття —
Неспокійні, палкі, завзяті.

Ходить!
Ходить веселий Жовтень
По святковому Кіровограду,
Прапори у дзвінкій позолоті
Запліта у вінок листопаду.

м. Кіровоград.

Ось вони — переможці ювілейного року, комсомольсько-молодіжна бригада Анатолія Рабиновича.

Фото В. КОВПАКА.

НА ВІРНІСТЬ ПРИСЯГАЄМОСЬ

Вони йтимуть сьогодні в перших рядах святкових колон

Сьогодні під кумачевим знаменом вони гордо крокують вулицями рідного міста, а разом з ними — їх батьки, старші брати — живі і ті, що полягли за їх молодість, за мирне небо, за те, щоб прийдешнє покоління уславило трудовими звитягами свій край.

Ім є про що звітувати в цей урочистий день — партії, народові, батькам своїм, сивоскронним ветеранам труда і

всеп, тому, кого вони обрали почесним членом своєї бригади — Герою Радянського Союзу Павлу Дмитровичу Линнику.

В дні святкування ювілею Ленінського комсомолу всі двадцять шість членів комсомольсько-молодіжної бригади А. Рабиновича другого механоскладального цеху Кіровоградського агрегатного заводу зібралися, щоб

узяти нові соціалістичні зобов'язання на честь 100-річчя від дня народження Ілліча. Девіз нового змагання — «Від ювілею комсомолу — до Ленінського ювілею».

Молоді агрегатники вирішили свій п'ятирічний план виконати до 100-річчя від дня народження Володимира Ілліча Леніна. Кожен член бригади дав слово завоювати до цієї знаменної дати

звання ударника комуністичної праці.

Ось особисте зобов'язання одного з членів колективу Олександра Савенка: виконати п'ятирічку до першого січня 1970 року, щозміни виробляти понад норму двісті деталей, давати продукцію лише відмінної якості, навчити двох молодих робітників своїй професії...

В натхненній праці зустрічає молодий степовик роковини Великого Жовтня, гостинець трудящих рук готує світлій даті — 100-річчю з дня народження любимого Ілліча.

одне — гаряче бажання працювати якнайкраще. І тому мрія і пошук ніколи не розлучаються з нами. В бригаді 12 раціоналізаторів, які майже всі вчаться. Одні — в школах робітничої молоді, інші — без відриву від виробництва — в інститутах і технікумах. Як і завжди, той у бригаді задають комсомольці.

Ще до того, як мав відбутися пленум, групкомсорт Олександр Савенко підійшов до молодого майстра комуніста Семізенка. — Борис Олександрович, подивіться ось... Якщо побудувати так свій робочий час, то... — Це вже нова ідея народилася, — і майстер схилився над аркушем паперу. А потім: — Значить, є можливість на 200 деталей більше обробляти за зміну? Що ж, це непогано. Дерзай, Хороший приклад — найкращий агітатор.

А незабаром план Олександра Савенка був розглянутий на зборі бригади. Ініціативу групкомсорга схвалили. Кожний токар взяв на себе підвищені зобов'язання. Тоді ж, знавши свої можливості, наш колектив і вирішив боротися за дострокове виконання свого п'ятирічного завдання.

Від впровадження раціоналізаторських пропозицій до знаменної дати ми сподіваємося зекономити 15 тисяч карбованців. На громадських засадах кожний токар має навчити своєї професії одного-двох молодих робітників.

А ще ми хочемо збудувати пам'ятник почесному члену нашої бригади Герою Радянського Союзу Пару Дмитровичу Линнику, який загинув на дорогах минулої війни. Кошти для цього відчисляються на спеціальний рахунок кожного місяця.

Поставили собі за мету вивести свою ділянку по культурі виробництва на перше місце. Думаємо також, що 100-річчя з дня народження В. І. Леніна кожний із нас зустріне ударником комуністичної праці.

А. РАБИНОВИЧ,
бригадир комсомольсько-молодіжної бригади Агрегатного заводу.
м. Кіровоград.

НАКАЗ МІНІСТРА ОБОРОНИ СРСР

7 листопада 1968 р. № 262 м. Москва

Товариші солдати і матроси, сержанти і старшини! Товариші офіцери, генерали й адмірالی! Сьогодні радянський народ і його воїни святкують 51-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції. Цю знаменну дату урочисто відзначають трудящі братніх соціалістичних країн, усе прогресивне людство.

Нинішнє свято Жовтня Радянська Батьківщина зустрічає новими досягненнями в комуністичному будівництві. Самовідданою працею нашого народу успішно втілюються в життя рішення XXIII з'їзду КПРС, планові завдання п'ятирічки. Готуючись до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, трудівники міста і села, воїни армії і флоту ще тісніше згуртовують свої ряди навколо Комуністичної партії і сповнені рішучості примножити успіхи в усіх галузях будівництва комунізму.

Напередодні святкування Великого Жовтня радянська наука і техніка здобули чергову, визначну перемогу в освоєнні космосу. Успішно закінчився політ космічного корабля «Союз-3».

Неухильне зміцнення позицій соціалізму і демократії викликає запеклий опір імперіалістичних сил. Міжнародна реакція робить відчайдушні спроби ослабити систему соціалізму, загальмувати розвиток світового революційного процесу.

Комуністична партія і Радянський уряд пильно стежать за підступами ворогів миру та прогресу і вживають необхідних заходів для дальшого зміцнення могутності нашої Батьківщини, єдності і згуртованості країн соціалістичної співдружності.

Товариші солдати і матроси, сержанти і старшини! Товариші офіцери, генерали і адмірالی!

Поздоровляю вас з всенародним святом — 51-ю річницею Великої Жовтневої соціалістичної революції. Бажаю вам дальших успіхів у бойовій і політичній підготовці, удосконаленні військової майстерності, зміцненні дисципліни і організованості.

Будьте пильними і завжди готовими до захисту завоювань Великого Жовтня, державних інтересів нашої Батьківщини!

На ознаменування 51-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції наказую:

Сьогодні, 7 листопада, о 20 годині за місцевим часом салютувати в столиці нашої Батьківщини — Москві, в столицях союзних республік, у містах-героях Ленінграді, Волгограді, Севастополі, Одесі, у фортеці-герої Бресті тридцятьма артилерійськими залпами.

Хай живе наша велика Батьківщина — Союз Радянських Соціалістичних Республік!

Хай живе героїчний радянський народ і його доблесні Збройні Сили!

Слава Комуністичній партії Радянського Союзу — натхненникові і організаторові всіх наших перемог!

Міністр оборони СРСР,
Маршал Радянського Союзу А. ГРЕЧКО.

ВИГРАШ— ВІСІМ МІСЯЦІВ

Нішло урочисте засідання пленуму обкому комсомолу. На трибуну один за одним піднімалися делегати з трудовими рапортами на честь ювілею Спільн.

Від імені нашої комсомольсько-молодіжної бригади токарів другого механічного цеху Агрегатного заводу виступив наладчик Віктор Бершадський. Він сказав:

— Своє комсомольське свято ми зустрічаємо трудовими подарунками. За дев'ять місяців нинішнього року нами заощаджено 10 тисяч карбованців, понад план вироблено десятки тисяч штук деталей. Тепер у нас нові найкращі. Комсомольсько-молодіжна бригада вирішила виконати завдання п'ятирічки достроково — до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

І Віктор закликав усіх комсомольців і молодих виробничників вийти на старт нового змагання.

Звертаючись до учасників пленуму, Віктор Бершадський знав, що саме так думають і всі його друзі по бригаді — Надія Лохвич, Тамара Шевченко, Галина Куликова, Олександр Савенко, Валентина Варакута, Алла Остапенко, Тамара Товстенко. Бо всіх нас, різних за віком і досвідом роботи, поєднує

до 28, — назбирали більше центнера жолудів. Місяцями насіння остигло поклочитися. Значить, плідне. Його треба посадити у вазони.

Піонери-шестикласники зайнялися плануванням пам'ятного гаю дубів. З'явилися чіткі наміти під шпур, виділено плішчу — стрічку під напис дубами: «Леніну — сто».

Скільки творчого завзяття та уміння виявили піонери А. Дульська, С. Олександровська, Бойчук, Кухаревська. Напис висипали тирсою Юра Сопілко та Гриша Човпан.

Насадження здійснив шкільний комсомол — дев'яти-

класники. Їм повинне підкоряється земля, повинні їхні знання і уміння. В обрамлення, в кожну ямку-гніздо, садяться по 6-8 жолудів.

Нами передбачено стратифікувати жолуді на випадок зимових ушкоджень. З цією метою здійснено посадку каштанів, ялини, ялини. Перші роки міжряддя будуть устилаться живими. Займатимуться цим жовтєнати.

То буде пам'ять про Ілліча, яку не вітруть сотні років.

П. ТАНЦЮРА,
керівник дослідної бригади Хмельської середньої школи № 1.

Зелений монумент

На щиті новин Хмельської СШ № 1 експонувалась вирізка із газети про довголітній дуб, якому вже близько 700 років. Роста він у с. Верхній Хортинці, що поблизу Запоріжжя. До вирізки додано коментарі: дуб у нашій місцевості доживає до 1000 років. От і виникла в школярів думка: чому із такого матеріалу нам не спорудити зелений пам'ятник безсмертному Іллічу?

Урочисте засідання в Кремлівському Палаці з'їздів

6 листопада в Москві в Кремлівському Палаці з'їздів відбулось урочисте засідання Московської Ради депутатів трудящих і міського комітету партії, присвячене 51-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Величний зал, який сяє вогнями, заповнили робітники підприємств столиці і столичної області, ветерани революційного руху в Росії, інженерно-технічні працівники, вчені, діячі культури, воїни Радянської Армії, трудівники колгоспів і радгоспів Підмосков'я, зарубіжні гості.

Бурхливими оплесками зустріли присутні появу в президії керівників Комуністичної партії і Радянського уряду.

Засідання відкрив голова виконкому Московської міської Ради депутатів трудящих В. Ф. Промислов.

З доповіддю «51-а річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції» виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР К. Т. Мазуров.

(ТАРС).

Урочисті збори в Києві

6 листопада в Жовтневому Палаці культури відбулись урочисті збори представників партійних і радянських громадських організацій і Радянської Армії, присвячені 51-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Святково прикрашений зал Жовтневого Палацу культури заповнили передовики промислових підприємств, будов і транспорту, діячі науки і культури, ветерани партії, воїни Радянської Армії, студентська молодь, гості.

присутніми, місця за столом президії займають керівники Комуністичної партії і уряду України, кінських обласних і міських партійних, радянських та громадських організацій.

З величезним піднесенням до почесної президії обирається Політбюро ЦК КПРС.

З доповіддю про 51-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції виступив кандидат у члени Політбюро ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів Української РСР В. В. Щербинський.

(РАТАУ).

ЛЮДИНА ПІДКОРЮЄ КОСМОС

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ У МОСКОВЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Світ у ці дні сквилює новим успіхом радянської науки і техніки в освоєнні космічного простору. Польотів наших космічних кораблів «Союз-2» і «Союз-3» присвячена сьогоднішня прес-конференція радянських та іноземних журналістів в актовому залі Московського державного університету імені М. В. Ломоносова.

Прес-конференція відкрив президент Академії наук СРСР академік М. В. Келдиш.

26 жовтня, сказав він, на орбіту штучного супутника Землі було виведено космічний корабель «Союз-3», пілотований льотчиком - космонавтом Береговим Георгієм Тимофійовичем. Політ тривав близько чотирьох діб і успішно завершився 30 жовтня о 10 год. 25 хв. Під час польоту було здійснено широку програму наукових і науково-технічних експериментів, успішно випробувано нову конструкцію космічного корабля.

Спинившись на головних етапах освоєння космічного простору, академік М. В. Келдиш відзначив, що недавній політ «Зонда-5» розкрив перед космічною наукою нові можливості. Облетівши 18 вересня Місяць, «Зонда-5» повернувся до Землі з другою космічною швидкістю і приволок з собою велику кількість досліджень далекого космічного простору. Новим великим кроком на шляху освоєння космосу був політ корабля «Союз-3», пілотованого Георгієм Тимофійовичем Береговим, і автоматичного корабля «Союз-2», який був використаний для експериментів по зближенню і маневруванню двох космічних апаратів.

Космічні кораблі «Союз», повідомив М. В. Келдиш, мають широкі можливості маневрування в космічному просторі, що має величезне значення для розв'язання найрізноманітніших завдань. Вони обладнані системою автоматичного стикування, яку вже двічі було перевірено при парних польотах супутників серії «Космос».

Під час польоту на кораблі «Союз-3», сказав наприкінці М. В. Келдиш, Г. Т. Береговий здійснив велику програму науко-

вих досліджень. Характерно те, що поряд з геофізичними, астрономічними і медико-біологічними дослідженнями космонавт проводив спостереження за тайфунами, циклонами, лісовими пожежами.

Слово надається Герою Радянського Союзу льотчику-космонавту, доктору технічних наук К. П. Феоктистову. Він розповідає про будову кораблів типу «Союз», призначених для проведення наукових і технічних досліджень на орбіті супутника Землі.

Тривалість польоту корабля «Союз», відзначив він, визначається програмою конкретного польоту і відповідними запасами їжі, води і робочого тіла в системі регенерації. На кораблі «Союз» можливе здійснення польотів тривалістю до 30 діб. Під час польоту в кораблі можна перебувати у звичайному одязі без скафандрів. В орбітальному відсіку розміщуються наукова апаратура, частково апаратура керування і зв'язку, переносна телевізійна камера і т. ін. Відсік має 4 люмінатори. Спускний апарат призначено для розміщення екіпажу при виведенні корабля на орбіту, при маневруванні на орбіті і спуску на Землю. Зовні на корпус, продовжував К. П. Феоктистов, наноситься спеціальне теплозахисне покриття для захисту від аеродинамічного нагріву при спуску на Землю.

Завдяки зовнішньому теплозахисному покриттю корпусу спускного апарата і внутрішньому шару теплоізоляції кабін, яка відіграє одночасно роль звукоізоляції, температура в кабіні на момент посадки не перевищує 25-30 градусів Цельсія.

Вчений зазначив, що в конструкції спускного апарата корабля «Союз» використано принцип спуску з аеродинамічною якістю. Це дає змогу знизити перевантаження, які діють на екіпаж на ділянці спуску в атмосфері до 3-4 одиниць (порівняно з 8-10 одиницями при балістичному спуску).

При спуску з орбіти після гальмування апарата в атмосфері на висоті близько 9 км розкривається гальмовий і потім основний парашут, на якому і здійснюється приземлення. Безпосередньо перед приземленням на висоті близько 1 метра спрацьовують гальмові порохові двигуни м'якої посадки.

Далі К. П. Феоктистов спинається на функціях екіпажу корабля типу «Союз» при посадці автоматичного і ручного керування польотом. В завдання польоту кораблів «Союз-2» і «Союз-3» входило опрацювання автоматичних режимів роботи систем та устаткування кораблів і, зокрема, автоматичного режиму зближення, опрацювання ряду основних режимів ручного керування кораблем, а також проведення наукових і технічних експериментів.

Потім перед учасниками прес-конференції виступив член-кореспондент АН СРСР О. Г. Газенко.

Широка наукова інформація, одержана в результаті польоту космічних

кораблів «Союз-2» і «Союз-3», сказав він, обробляється, і докладні результати будуть опубліковані у спеціальній науковій літературі. Проте вже зараз можна підбити деякі попередні підсумки медико-біологічних досліджень.

Виступає льотчик-космонавт Георгій Береговий. Будова корабля, каже він, надає широкі можливості для виконання космонавтом заданої програми науково-технічних експериментів. Корабель «Союз-3» є космічним апаратом нової конструкції і має значно більші можливості, ніж кораблі типу «Восток» і «Восход». Він відрізняється від них не тільки значно більшими розмірами і компоновкою, але і новими конструктивними вирішеннями систем корабля.

Виконуючи політ, сказав космонавт, я разом з усім нашим народом переживав почуття гордості в зв'язку з новим видатним досягненням радянських учених, конструкторів, техніків і робітників, які створили чудовий космічний корабель «Союз-3».

Я з особливим задоволенням проводив сеанси телевізійних репортажів з борту корабля, показуючи і розповідаючи про його будову та особливості. Телевізійні системи корабля працювали чітко і стало. Так, в одному з сеансів після проведення експерименту по спостереженню світла я демонстрував схему проходження зірок, зарисовану в бортовому журналі. Мої товариші на Землі, приймаючи цей телерепортаж, залишилися дуже задоволені.

Космонавт розповідає про посадку. Спуск корабля з орбіти був керованим з використанням аеродинамічної якості і посадкою в заданому районі. Перед спуском я провів орієнтацію корабля в просторі за допомогою ручної системи керування і включив програму автоматичного спуску. В заданий час точно спрацював гальмовий двигун, забезпечивши необхідний імпульс. Корабель увійшов у густі шари атмосфери, при проходженні яких у роботу включилася система керування спуску.

Приземлення відбувалось за допомогою парашутних систем, а в безпосередній близькості від Землі включилися двигуни м'якої посадки. Поруч з місцем посадки стояв вертолёт, який мене чекав.

Герой-космонавт навіть цікаві подробиці про свій «побут» у кабіні корабля. Від цієї розповіді про «комфортні умови» життя в космосі віяло спокоєм, не тільки свідомістю виконаного обов'язку, але і впевненістю в теплій підтримці і піклуванні всього народу, партії.

Наприкінці свого виступу Г. Т. Береговий сказав: Я — син мого багатонаціонального радянського народу, щасливий, що виконав завдання Батьківщини і готовий виконати будь-яке завдання партії, уряду і нашого народу в ім'я прогресу, миру і щастя на землі.

Потім космонавт і вчені відповідали на запитання журналістів.

МІСТО З ТЕПЛОГО КАМЕНЮ

Неділя. У них — свято. Переодять багатий в перший побудований гуртожиток. Чекаючи машин, хлопці збирають свої речі і по тротуару йдуть до вулиці Миру. Альошка сидить, як мумія, тримає своє єдине особисте майно — гітару.

— Ну, чого ти? А то займуться... штовхають хлопці. — Хлопці, чуєте, хлопці, по два, по три будемо в кімнати жити. Я ж не зник. Радію у кожного. Вікно. На весь рік вікно. Хоч цілий день дивися. І тиша. Та я ж не витримав. Навіть не уявляю такого життя. А може, залишиться, хлопці, га, хлопці?

— Зникай. — Альошка йде за усіма. — Цього не можна забути. Так, як не можна забути людей, котрі вчили нас тримати в руках кельми. Забути моголі і, з незвички, велику втому. І перші усмішки. І те, як раділа наша бригада, коли їй присвоїли звання імені 50-річчя Великої Жовтня. І як сумували, коли когось спіткало лихо. Ні, не можна викреслити з пам'яті цього мелодійного гуркоту будови, її запаху, людей, — розповідає одна з штуркатурів.

Риминя не застала — десь в трест подалася. Але таке враження, що вона незримо присутня на будові. Жодного зайвого слова — можна і в перерві поговорити. Ніяких запитань чи прогуків — бригаду не підведи.

Уч чотирнадцять. Чотирнадцять пар золотих рук, які стали переможцями в ювілейному марші. Мені пощастило побувати в бригаді цих славних дівчат, де бригадир Римма Іванова.

Рівно лягає розчин. І на чистій стіні починають витанцювати зайчики. Я слікую за їх руками і запитую Олю Легак:

— Чи є людина, котрій ти заздрив?

— Я ненавиджу це слово. — В хорошому розумінні... — В будь-якому. Але людина, на котру я хочу бути схожою, є. Вона — моя ровесниця. У неї ніколи немає вільного часу...

В обідню перерву мені пощастило ближче познайомитись з цим колективом. Дівчата-штуркатурі розповідали, що Ліна Сало навчається в політехнічному інституті. Меце зацікавлено, чому вона пішла у вуз, може, через те, що всі йдуть? А вона:

— Скажи, а навіщо люди читають книжки? Хіба тільки для того, щоб здаватись розумнішими? — Робота. Інститут. Школа. Технікум. Дівчата вчаться, бо поставили на зборах: «Щоб всі мали середню освіту!» Похвастались, що так грати на акордеоні, як Валі Кононова, ніхто не вміє, а ще вона удостоєна звання кращого штуркатура. Це, коли проходили загальнотрестовські змагання і їх бригада зайняла перше місце. Клава Бондар, крім своєї роботи, любить машини. Мріє набути ще професію водія.

— Водій - штуркатур, ото звучатиме! — добродушно кепкують подружки. — Будеш зареєновано на комсомольській бригаді привозити, бо Маринка свого Володьку за руку водить... Маринка Токар ніякової. Багатьом хлопцям відмовляла. Подруги дивувались: «Принцип ждеш?» Та хіба можна було признатись, що не приїца, а Володьку...

На п'ятому поверсі гуляє сонячний вітер. Скоро прийдуть новоселі і в цей будинок. А скільки їх вже побудували? На Башкирській вулиці 64-

квартирний, на 12 кооперативів — теж такий, гуртожиток на вулиці Миру, будинок медика і ще, і ще.

Це тільки за два роки. Після закінчення Кіровоградського професійного училища дівчата всією групою заохотили створити свою бригаду. Ось так і працюють. Всі разом. Правда, є в них ще Надія Шаковська. Вона вже років п'ятнадцять на будові працює. Звуть дівчата її мамочкою. Бо вона допомагає, радить. А вони діляться з нею дівочими таємницями.

— Дівчата, а завтра до підшефних ідемо, — каже Римма Іванова. — Чи все готове?

— Готове, — лаврецької гукають дівчата. — І подарунки, і бібліотека. Тільки квіти ще треба купити.

Підшефні — інваліди Вітчизняної війни. Дівчата часто ходять до них. То копирять влаштують, або просто відвідають, розкажуть про свої діла комсомольські.

— Що приготували 50-річчю ВЛКСМ? Перш за все — добре працюємо. Прогуляв не робимо. Своєю управлінню подавали до свята бонус Чернишевського, на якому золотими літерами кожній написала свої соціалізація. Змагався з бригадою малярів будівельного управління № 1 Володимир Луїгала. Посадили багато дерев, відпрацювали близько ста людино-годин, — діляться дівчата своїми успіхами.

Дівоча кімната в гуртожитку. Тут і дискусії після спектаклю, а коли хороша книжка, то щоб всі прочитали. Ну, а якщо вже хтось закохався — таємниця нема. Подруги ж!

Я прошлася з дівчатами біля будинку, який вони зараз доводять до ладу на вулиці Карла Маркса. Відійшла і поглядом відшукала, які вони тепер, ці гарні новобудови. Ні, не тому, що осіннє сонце яскраво світило, а тому, що до стін торкаються ніжні, гарячі руки дівчат-штуркатурів. Вони будують місто з теплого каменю.

Л. ПОПРАВКО.

Трест «Кіровоградпромбуд», Будуправління № 3.

Ордени-ювіляри

Завтра минає 25 років з того дня, коли Президія Верховної Ради СРСР встановила орден Перемоги та орден Слави. Найвидатніші полководці Великої Вітчизняної війни удостоєні першою з цих нагород. А друга відзнака солдатської доблесті прикрашає груди тисяч воїнів, які виявили особливу мужність і відвагу в боях.

Більше двохсот ветеранів Великої Вітчизняної війни, які живуть нині на Кіровоградщині, з гордістю носять орден Слави. Тринадцять з них — кавалери всіх трьох його ступенів. «Молодий комунар» сердечно вітає вас, дорогі товариші, з цим ювілеєм.

Валерій ЮР'ЄВ,
лауреат премії імені Юрія Яновського

На десятки кілометрів розкинулись володіння колгоспу імені «Правди» Добровеличківського району. Головує в артілі молодий комуніст, вихованець комсомолу Станіслав Дерев'яно. Йому та юним господарям села присвячують ці рядки...

Автор.

На журавлиних крилах плавиться
Сліпучість вранішніх зорин,
А Жовтень — просто починається,
А Жовтень входить у двори.

Не туманами і не мряками,
Ознака інша цій порі...
Туге зерно пливе із закрамів,
Шншки готують матері.

Ну, а дівчата, як і треба,
Снідапок з'ївши на льоту,
Глянь, приміряють вже на себе
Учора куплену фату.

Перед люстерком, наче горлиці,
Закриєш очі... Ех, краса!
Лоскоче плечі це коса,
То голубок коханий горнецься...

То красна осінь починається,
То входить осінь у двори,
Вона чола твого торкається,
Вустринь її, заговори...

— Зупиніть машину, негайно зупиніть машину! Хіба можна так люто гнати, хіба хочете загубити мене дзвон у яких тонах? Гляньте — мене немає поруч з вами, в тільки важкий заплений чобіт, що механічно тисне на газ, вижимає з мотора останні кілометри... А сам я давно виплеснувся за дверцята цього степового «броньовика»... Оберніться... Аж ген, край дороги, сніють сокирки. Там, на зібраній полі мого плаща, гріється на сонці червоуватий москалик. Та зупиніть же! Мої пальці розгрібають у лісосмузі дзвінке листя, бачите, на долоні — білий гриб. Візьміть. Чувте, як він пахне? Та беріть, беріть, чого там... Подарував би вам всю осінь, так не приходиться до мене той художник, що вмів малювати осінь. Все приходять якісь не такі. То одні фарби сунуть від ніс, то інші... А моя ж лісосмуга, бачите, яка...

Крізь кукурудзяні заграви,
Крізь дим ідучих сигарет,
Крізь лісосмуг принишли травні
Гримить машини довголет.

Вона не знає супокую,
Вона не знає тишини,
Землі не чує під собою,
Як ті гарячі стригуни.

Летить не день, не два, не тиждень,
Пилоски вихор без кінця...
І на плечах сорочка вишита
Повечоріла з комірця.

Вже на колесах тліє гума,
Вже на валопі лак поблід,
Вже на чола спадає дума,
Моя при дорозі красені глі.

Зійде з машини.
Геп за гонани
Розпалить соняхи сухі,
І стануть обрії червононі
Між балакучих пастухів.

Він разом з полі з трактористами
Поїсть гарячих галушок,
Він крізь любов очима чистими
До серця доброго дійшов.

— Агей, Славко! А ходи-но сюди...
На межі всіміхнене обличчя Якова Никифоровича Бобиря, літнього чоловіка, що головує в сусідній артілі «Прогрес».

— Читав останні зведення в районці?
— Переглядав, Якове Никифоровичу.
— І як це ти смудрився мене обскакувати і по м'ясу, і по вовні?..
— То не я.
— А хто ж?
— Люди.

Бобир іронічно змірює з ніг до голови струнку постать Станіслава... Мабуть, думає: бач, таке молоде, і — на тобі — голова... Та ще й досвідчених голів обскакує...

Не висловлює Яків Никифорович своїх думок, підходить ближче до Станіслава, в очах ясніють вогники:

— Молодець, Станіславе Григоровичу! Потім, ніби щось пригадавши, посміхається широко, лукаво:
— А пам'ятаєш, як ти в мене кучером був?
— Чого забувати?
— Отож, Але я не про те... Воно й зараз виходить якимось так, що ти — в передку опинився, а я в задку трясуся...

— Якове Никифоровичу, — Станіслав, як і завжди, спокійно заговорив до Бобиря. — Невже в цілому районі є багатший колгосп, ніж у вас?

— Та воно то так, — майже перебив старший голова молодшого. — Але нині час такий — дивись в обидва, не дрмай, бо так і гляди — обскакують...

Стояв Станіслав Дерев'яно край поля, любувався кременною фігурою Бобиря...

Крізь кукурудзяні заграви,
Крізь дим ідучих сигарет
Забіг на мить якусь у справах
У свій службовий кабінет.

Та тільки двері причинились —
Відкрив їх різко чоловік...
Кістлявих рук набрякли жили
Товклись на човниках повік.

Сіріє в куряві фуфайка,
Прошиті іскрами штапи,
І біль в очах,
І хижу лайку
Котили в жилах буруни.

Ного підступно хтось образив,
Його принизив хтось посміє?
Він весь кипів нічим екстазом
На чорних крилах власних брів.

І кабінет хитнувся наче,
І на столі — гіркі слова,
Тих болей погляди гарячі
Вдихав колгоспний голова.

І вікон блиск —
Як в річку канув:
— Ну, що відвідувач волів?
По сходах бігли до майдану
В фуфайку вкутані жалі.

І голова — до столу тихо,
Немов тривожний лист в конверт...
Крізь дні вітрів, добра і лиха
Гримить машини довголет.

— От ви кажете — Манька, а я ніяк не второпую: за що Сергія з головування на вороних прокатили? Ніби ж і гос-

подарство було в ажурі, і люди не скаржилися...

— Старієш, сусіде, коли не можеш розторопати оцю бараболлю. Он, на виду, пам'ятники Манька — приміщення для скотини... Одні стіни, як бубон з парширої візці... Дошки, колоди, навіть цвяхи при Сергію розбазарювалися. А Станіслав Григорович, бач, сказав: зась! Он які два корівники воздвигнули, а який закрам для хлібця, а школу...

Діди змовкли.

Десь у високості гримотів реактивний літак.

Діди прикладали до очей долоні, складені човниками, довго дивилися вгору. Не на літак.

— Ні хмарини.

— Другий місяць курява очі випалює.

Спиває сум, тяжіє голова:
Хоч недоспав,
Хоч рано встав до світу
З його турбот, — як визріють жинпа,
Колн з весни лиш збрунжувався вітер.

І хто в цім винен?
Де тут корінь зла?
Маленький жайвір б'ється в сірій млості,
А мати ж йому доленку дала,
Щоб він крилом дзвенів у високості!

Нема проблем і вічності нема
У розгі німба соняха-владки...
Я бачив:
Голова веселку кликав,
Аби хоч та не ніжилась дарма.

Всі ждали дива. Блєкавки розмах.
Аж білий сон спливав голубувато.
І голова, накинувши плаща,
Спішив порану від нічної хати.

Вливався, буденний, у суворість дня,
В святую реальність колосу і тиші.
І погляд дошки душу піднімав,
Голубив радо пелюстками вишень.

А поруч — люди на роботу йшли,
Спішили хлопці і діди спішили,
І на довірчій вицвілій халат
Над пружним станом розвивавсь вітрилом.

Кудись летіло, рвалося, гуло,
А тут — лиш дощ у вижданих зіпцях!
І все ж, як сонце встало над селом —
Лягла на руки свіжість паланиці.

І він відчув: як визріла вино,
Як на тонких прожилках свіжолісту
Переливається туге зерно
Ясними згустками ядтарного паміста.

Слівали треті пісні.
Тужкий місяць схилив над селом свого тонкого серпа, гострим лезом розрізав темні хмари. Дерев'яно відійшов од вікна. В прочинені двері видко, як розметался на ліжковій п'ятирічна донька, трохи далі — син Олег.
— Ростуть...

Знову схилилася над столом русая

голова, знову гортаються сторінки. А за вікнами — грім, потім ще і ще.

Заплакала маленька Аллочка.

Підхопився.

Дівча перевернулося на другий бік, заснуло.

А блискавиць розгойдані десанти,
А грому вихлоп гуготить, не виух...
Дитя моє, весела мить троянди,
Ходи на руки запахом дощу.

Гіпка теплінь змиває з листя порош,
З пелюсток п'є рожевий сон-туман,
А в морі неба золотистий короп
На водорослях пишком задрімав.

Дитя моє, летімо з цього дива,
В зелену гавань степових озер.
Там очі неба в голубім розливі,
Там вітру кінш під обрієм завмер.

На нас чекає. Схопимось за гриву.
Неси, буланний, в далі осяйні!
Хай долею привидиться мені
Твій тихий колос на гарячій півні.

Я понесу його, як понесу!
Не на руках, а на вітрилах думи,
Усе, що маєм: розум і красу
Віллею у степу стужавілий струмні.

...Так і заснув. Але крізь перший сон —
Мале дівча збирало листя клена,
Співуче серце билось в унісон
Із пульсом хмар на обрії зеленім.

А з кошпка, що виспав на руках,
Котились яблука, багрілі полуниці.
Спнився, доні! Дай мені напиться
Блаженних дум з блаженного вінка.

Щоб так віки! Не помирати, ні!
Безмертя наше в простім одкровенні:
Не спеку губ цілуем день при дні,
А промінь сонця у тутій півжмені.

Станіслав підвівся з-за столу, накинув плаща, майже до розлету широкі чорні брів натягнув картуза і тихо вийшов з хати.

Біля ферми вже чулися стукоти відер, дзенькіт від, жіночі голоси. «Колн ж вони виспанилися встигли?» — подумав. — «Хороші дівчата. Млія Васильченко і Оксана Гинлуша вже річ не зобов'язання перевиконали!»

— А як тут мої комсомолочки?

— Женихів ждуть.

— А придане готове?

— Гляньте в бідони, в табель, то й запитувати не будете, — це Таня Воженко.

В дверях з'явився старший зоотехнік Іван Леонтійович Буженця. Голова пішов йому назустріч.

— Доброго здоров'я!

— А хай йому... За день так набігаєшся, що й за ніч ноги не спочивають. Болять. Особливо здорова, на неї все налягаю... А поране-на — нічого...

Помовчали.

— В Карпатах... Метрів з п'ятнадцяти сікно-нув фрїц із автомата...

Станіслав зроду не бачив війни: йому лише двадцять вісім. А слова Буженця кольнули прямо в серце. Цілий день перед очима — то донька, то зоотехнік... «Треба поберегти Івана Леонтійовича...»

...Земні пруда озимини бігли обабіч дороги, скрекотухи-сороки пронеслися перед машиною. Якийсь дивний стел у цю пору. Тихий. Причайся в чеканні чогось таємничого... Та он з-за вибалку показався трактор: доорное останню смугу, а теп далі — теплі платки дівчат. Посміхнувся Дерев'яно, згадавши, як кілька тижнів тому майже за петьєлки брала його ланкова Ніна Пуля. І справедливо: затрималася машина, а дівчатам не терпілося якомога швидше буряки вивезти.

Будуть весілля цієї осені!

Музики вдарять, бубни глухо
На всю Ліпняжку загудуть,
І чарка з вихлопом по кругу
Піде за пісню в саду.

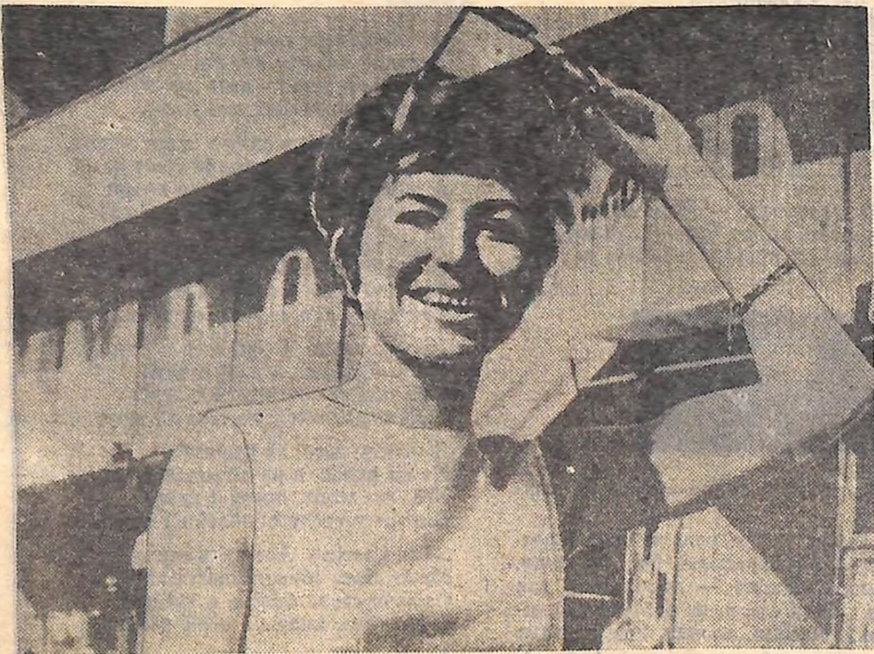
І голова — не головоху,
А, може, Надю Кочубей
В таюк покличче...
Справжній вихор
Злетить у небо голубе!

А нині — дні і ночі мало,
Робоча мить за миттю йде,
Тож нам батьки заповідали
Грядущий день — Великий день!

Колгосп імені «Правда»
Добровеличківського району.

Фото Василя КОВШАКА.

10 Листопада — Всесвітній День Молоді

ВОНА — З ВАРШАВИ. (Журнал «Світ»).

„Що за хлопець Тьєп!“

Тоєн. Мужній, красивий Тоєн. Як палко горять його очі, коли він говорить про батьківщину. І якою ненавистю спалахують вони, коли зібравши братів Лі, Кієма і Тьєпа, допросили Тоєн розповідає про агресорів.

«Бити, знищувати їх нещадно». Це запам'ятав 14-річний Тьєп.

Тоєн сьомий рік у в'язниці. Лі і Кієм — четвертий. Другий рік за ґратами батько. Звірі в зелених уніформах спалили хату.

Тьєп не раз бував у джунглях. Бачив, як важкою лавиною пробірались лісом слони. Поряд з собою чув могутню і жидке ревище тигра. Але ні тигр, ні дикий слон не зачепили хлопця. А прийшли американці, звірі в зелених уніформах, і розігнали сім'ю, спалили хату.

Тьєпу не звикати до джунгль. Не звикати до страшного голосу господаря хач — тигра.

Шлях до друзів неблизький. Та Тьєпа він не лякає. Днював на деревах, щоб не зустрітися з нарядами американців, а до Демократичної республіки проступав ночами. Дерева розступалися, звірі давали дорогу. Йде юний месник. Песе в серці жагує ненависть до чужинців, велику любов до рідної землі.

Тьєп в рядах народної армії. Пасує хлопцю форма, пасує карабін, про який мріяв він ще вдома, у Південному В'єтнамі. За батька, за брата Тоєна, Лі і Кієма мстився юний Тьєп. За рідне село Фюк.

В Демократичній республіці знайшов Тьєп і свою рідну — студентів Інституту Інженерних мов. А коли закінчив Інститут, повітряний лайнер приніс його в степове місто Кіровоград. Тьєп має допомогти своїм землякам Данг Ману (або просто Ману, як називають його курсанти Кіровоградської школи вищої льотної підготовки), Дау Тьєту, Ліу Тхаю, Фам Тіно і іншим оволодіти премудростями спеціальності штурмана цивільної авіації.

Від України юні в'єтнамці в захопленні.

— Білі обличчя, голубі, сірі, карі очі, — говорить Чинг Конг Тьєп. — Такі ми бачили у американців. Але Борис Королєнко, Володя Плотський, Володя Скарбовіччук, Равиль Байшев, Олег Макошев — то наші друзі. Вони допомагають нам вчити російську мову, допомагають у навчанні. Особливо, коли справа стосується спеціальних технічних термінів.

Тьєп розповідає: — Ми не знаємо, що таке зима. У наших вічнозелених лісах ця гостя не з'являється. І раптом хлопці питають, що таке обледеніння. Я перекладаю і мушу їм пояснити. Добре, що поруч на самопідготовці — українські хлопці. Вони і виручили.

«...То наші друзі». Тьєп не помилився. Помітили якість хлопці, що у в'єтнамців немає годинників. Склалися, хто скільки міг, і купили кожному.

Та це лише окремий штрих. Загальна атмосфера слівчуття.

готовності допомогти — ось що характеризує стосунки українських і в'єтнамських комсомольців.

Вийшли Данг Ман, Дау Фіет, Ла Вьн, Ліу Тхай, Фам Тін на суботник, щоб кошти відіслати у фонд Батьківщини. Побачили радянські хлопці, і поротю туди ж.

— Не було часу нашим друзям займатися спортом, — розповідає секретар комсомольської організації ШВЛП Лєонід Котлярєвський. — Коли кожної миті стискаєш гвинтівку в чеканні нападу ворогів, тоді не до інших занять. А зараз хлопці дивляться орлами, бо разом з нами і на ранковій гімнастиці, і на волейбольному майданчику.

— Як життя, хлопці? — запитує я, завітавши в кімнату гуртожитку, де живуть в'єтнамці.

— Яблука у вас смачні. Сміачні на Україні яблука, — з задоволенням повторив Данг Ман, підбираючи російські слова.

Тьєп пояснив, що хлопці їздять в приміській колгосп збирати врожай фруктів. Там і сфотографувалися. А фотографував Данг Ман.

Це також один з епізодів теплої дружби радянського хлопця, курсанта Олега Макошева і в'єтнамського комсомольця Данг Мана.

Олег вчив Мана фотографувати. Разом вибрали українські пейзажі, разом просядували в лабораторії. І, нарешті, перед об'єктивом — вчитель.

— У В'єтнамі повезу фото, — схвильовано мовив Ман. — Покажу рідним мого радянського друга.

Олег Макошев і Данг Ман — друзі. Нема між ними таємниць. На вечорах разом, на спортивних змаганнях — разом. Разом читали і лист від дружини Данг Мана Тхі Бієу. «...А найстрашніше — вбита маленька Хює» — прочитали разом. Як хмара, ховна Олег кілька днів. Він би зараз полетів у далекий В'єтнам помститися за життя маленької дівчинки, за горе друга.

В. ШАРІП, спецькор «Молодого комунара».

Вірші Тани Братченко

Таня Братченко — учениця Кіровоградського музичного училища. У вільний від навчання час пише вірші. Вони допомагають їй глибше зрозуміти музику, повніше поринути у світ прекрасного.

ВЕРНОСТЬ

Не изменят небесам Птицы, И зимой весна лесам Снится. Не изменят корабли Морю, Не изменят журавли Воле. Верен сабельный клинок Стали, А извилистость дорог Делям. Зимней аюге верен снег Первыи. Сердце, будь и ты навек Верным. г. Кировоград.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД П'ЯТНИЦЯ, 8 листопада. Перша програма. 10.00 — Для школярів. «Будильник». Святкова передача. (М). 10.30 — «Операція «Н» та інші пригоди Шурика». Художній фільм. (М). 12.00 — Наша афіша. (К). 12.05 — «Чернігівчани». Телефільм. 12.30 — Для дітей. «Кітчик і дід». Мультифільм. 13.00 — «Співає Георг Отс». 13.30 — «Наша арена цирку». (М). 14.15 — «Жовтень у Москві». Телеваріант. 14.30 — «Залізняк». Музичний телефільм. (Львів). 15.00 — Кубок СРСР з футболу. Фінал. «Торпедо» (Москва) — «Пакткор» (Ташкент). (М). 17.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.45 — «КВН-66». (М). 20.45 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — Театр мініатюр «13 стільців». (М). 22.15 — «Він пішов одан».

Новий художній фільм, Перша серія. СУБОТА, 9 листопада. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.45 — Теленовіни. (М). 10.00 — «З діем народження». Музична розважальна програма. (М). 10.30 — «Радіочас з Леніним». Репортаж з заводу ім. Кірова. (М). 11.00 — «Наша афіша». (К). 11.05 — «Пісня трактористки». (Одеса). 11.25 — Фотохвилюнка. (К). 11.30 — Для школярів. «Казка про Хлопця-Кибальчиша». Художній фільм. (К). 12.45 — «Здоров'я». Науково-популярна програма. (М). 13.15 — «Шаховий альманах». (М). 13.45 — «Талант твої, Україно». (Дніпропетровськ). 14.45 — «Інтернаціональний клуб «Погляд». 15.40 — «Пісню доруче Варшава». Прем'єра телефільму. 16.00 — «На меридіанах України». 16.30 — Програма кольорового теле-

„КОМСОМОЛКА“ У МОЛОДІ ДОЛИНЩИНИ

АВЕСНІ 1933 року в Долинській діяла візна редакція «Комсомольської правди». Очоловав її товариш Вельмін. З членів цього колективу пам'ятаю товаришів Гольдфарба і Ліу Крилову. У вагоні редакції ми часто проводили наради, накресливали плани сумісних дій. Дуже любив Україну Вельмін, любив співати українські пісні. Та концертами ми не обмежувалися. Агітували підписуватися на псалку, за впровадження на ланах колгоспів нових сільськогосподарських культур і правильної сівозміни.

Так згадує час перебування візної редакції «Комсомольської правди» в Долинській активний член загону культурників «Синьоблузників», створеного на початку тридцятих років, К. М. Добровольська. Розповідь Катерини Миколаївни зацікавила мене, і я вирішив написати в «Комсомольську правду». Невдовзі одержав відповідь і фотознімки кількох номерів газети, ознайомившись з якими і пропонує сьогодні молодим читачам газети.

Г. ПОЗНЯК, журналіст.

З ТОГО ЧАСУ минуло більше тридцять п'яти років. Середній вік членів нашої бригади тоді ледве досягав двадцяти п'яти років. Та в багатьох із нас вже був і комсомольський, і журналістський досвід. Кожен уважав для себе за високу честь відправлятися за півтислицями «Комсомольської правди» на важкі і важливі завдання. Квітень 1933 року. Наш спеціальний вагон прибув на станцію Долинська. Напроти вагону виділявся будинок пошти. Наборщик і друкари (їх було троє) відразу ж розвернули нохідну друкарню, а ми, журналісти, пішли знайомитися з керівниками району і з станом справ на весняній сібні. Зустріли нас доброзичливо. Наступного дня, це було 15 квітня, вийшла «Комсомольська правда» в Долинському районі за номером першим на двох сторінках. У «віконці», або, як зараз говорять, в «шпигелі», поряд з заголовком повідомлялося про прибуття візної редакції, яка ставила своїм завданням допомогти району у проведенні весняної сібні. На першій сторінці під загальною «шапкою» «Весна — це фронт!» була вміщена стаття секретаря райпарткому Кисельова, голови райвиконкому Максименка і секретаря РК ЛКСМУ Найдєка, яка закликала комсомольців і молодих колгоспників виводити свої загони «на лінію вогню». На другій сторінці під рубрикою «Вдаримо по попівсько-куркульській палці» друкували різноманітні замітки про польові роботи і ставлення до колективної праці. Іх об'єднувала «шапка»: «Не вийшов у поле — зрадник колгоспів!»

говорили про набірлі питання, почали контролювати організації громадського харчування в польових бригадах, проводили читки газет, розучували пісні. Та найголовніше — комсомольці почали показувати приклад в колективному виробництві, по догляду за кінями, бережливому ставленні до майбутнього врожаю. Деякі епізоди і події, що проходили тоді в Долинській, стали відомі всій країні. В перших числах травня в спеціальному ополетеній візній редакції повідомляла про героїський подвиг тракториста Михайла Горняльського, який 60 годин (5 змін) безперервно працював на тракторі. Про це писалося і на сторінках центральної «Комсомольської правди». Потім молодого героя-тракториста оспівав у своєму вірші Дем'ян Бедний. В центральній «Комсомольці» знаходили своє місце і будні комсомольців Долинщини. Зараз, коли минуло три з половиною десятиліття, ці будні здаються дивними і героїчними. Як бойовий клич, звучали слова над розворотом в першотравневому номері: «Ворота перемігемо високим урожаєм». А напередодні свята листівка кликала: «Першотравень проведемо в полі!»

Останній номер «Комсомольської правди» в Долинському районі був випущений 30 травня. Всього було видано 45 номерів. Як сказав якомусь начальнику політвідділу Долинської МТС Міхін, ці газети нагадували фронтові листівки. В останньому номері надруковано постанову райкому партії, яка високо оцінювала діяльність візної редакції і її допомогу району. Про роботу вагону-редакції «Комсомольської правди» в Долинському районі була спеціальна постановка і Дніпропетровського обкому партії (Долинський район входив тоді до Дніпропетровської області). В ній вказувалося, що поряд з оперативними висвітленнями ходів сібні візної редакцією були поставлені важливі господарські і внутрішні питання — про якість сібні, запровадження шахової сібні, вирощування кіньської молодика, організації комсомольських груп, методи конкретного керівництва первинними організаціями.

В архіві редакції «Комсомольської правди» зберігся повний комплект випущених її візною бригадою в Долинському районі газет. На обкладинці напис: «Комсомольська правда» у комсомольців Долинщини». Тут зібрані всі номери від першого до сорок п'ятого. Збереглися комплекти і випущених вагоном-редакцією барвистих газет-плакатів. Одна з них розповідає, як проводити шахову сібну, друга присвячена шесту комсомольців над вирішенням кіньської молодика. Ще є зразок випущеного масовим тиражем макета для випуску стінних газет у польових умовах. У дні святкування піввікового ювілею Ленінського комсомолу ми раді поділитися споминами з вами, мій батьки і діди заклали основи нового світлого життя.

Так почав свою роботу колектив вагону редакції «Комсомольської правди». В його склад входили В. Вельмін, Л. Гольдфарб, С. Виноградов, А. Крилова, С. Шаховський, М. Булакова і Н. Айзенберг. 10 квітня «Комсомольська правда» виходила в Долинській ділі. В останньому терміновому номері був вміщений кореспондентський матеріал з Братолубівки — тривожні сигнали про відставання, неорганізованість, запущеність. Тривожні вісті і денесення кореспондентів надходили і з Казанківської та Долинської МТС. В «штабі» їх уважно вивчали, готували до друку. Так день у день протягом півтора місяців велась напружена робота — організаторська, літературна, редакційно-видавнича і масово-політична.

Чітко викреслювалися теми газетних виступів. Визначалися постійні рубрики. Ось деякі з них: «После краще — вродити більше», «Чи виконуєш свою норму?», «Переїраємо виконання договорів МТС з колгоспом», «Оточимо комсомольським турботою колгоспного коня», «На прополці — попередити комсомольці». Ці рубрики привертати до себе увагу, біли в ціль.

Чотири дні в колгоспному осередку. Під такою рубрикою був надрукований матеріал редакційної бригади, який показував, як комсомольці колгоспу «Червоної маяк» взялися за справи: в двох польових бригадах створили комсомольські групи, вибрали групкоординаторів, всім комсомольцям дали конкретні доручення. І ожив осередок. Стала збиратися молодь, за-

В. ВЕЛЬМІН, Л. ГОЛЬДФАРБ, С. ВІНОГРАДОВ — журналісти, колишні працівники візної редакції «Комсомольської правди». м. Москва.

Advertisement for 'Комсомольская правда' newspaper. It features the newspaper's logo and title, along with a large headline: 'ВЕСНА-ЭТО ФРОНТ! Выводите комсомольские отряды на линию огня! Комсомольцам, колхозной молодежи долиныщины'. Below this, there is a smaller section titled 'ОТ ВЬЕЗДНОЙ РЕДАКЦИИ КОМСОМОЛЬСКОЙ ПРАВДЫ' with details about the newspaper's distribution and contact information.